

4.3.3

44a (בזה אחר זה) → 45a (והאי משרת)

Note: (נותן טעם לפגם) (=נטל"פ) is generally assumed to positively affect the food that has been flavored and the vessel in which it was cooked. This is only true for the first 24 hours (בני יומי); after that point, we consider any flavoring to be נטל"פ (=נותן טעם לפגם) – which is generally not prohibited.

(1)	מִיֵּין וְשֶׁכֶר יֵזֵיר חֶמֶץ יֵינן וְחֶמֶץ שֶׁכֶר לֹא יִשְׁתָּה וְכָל מִשְׁרֵת עֲנָבִים לֹא יִשְׁתָּה וְעֲנָבִים לֶחִים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכְלוּ: במדבר ו, ג
(2)	כֹּל אֲשֶׁר יִגַּע בְּבִשְׂרָה יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזָּה מִדְּמָה עַל הַגָּגֵד אֲשֶׁר יִזָּה עֲלֶיהָ תִּכְבַּס בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ: ויקרא ו, כ

- I. **טעם כעיקר**: the principle that taste defines (לחומר) the essence – previously inferred from משרת (v. 1)
- a. **Challenge**: משרת is used for טעם כעיקר; if grapes are soaked in water and they absorb flavor – חייב
- i. **And**: we apply it to כלאי הכרם via ק"ו (זויר is temporary, retractable and no איסור הנאה – it is also temporary)
1. **And**: we also apply that ק"ו עולה (as t has 2 of those חומרות – it is also temporary)
- ii. **Answer**: this application (טעם כעיקר) follows רבנן; ר' יוחנן ר"ע was following ר"ע (who holds לאיסור)
1. **Source (possibility1)**: ר"ע – זויר ו:א – חייב – כזית – שיעור of wine itself; teaching חיוב for יין תערוכות יין
- a) **Rejection**: perhaps there's liability only if there was a full שיעור of wine itself; teaching חיוב for יין תערוכות יין
2. **Source (possibility2)**: ברייתא, where ר"ע explicitly rules (in that case) if there is a כזית of the mix – חייב
- II. **Related exploration**: finding a source for טעם כעיקר according to ר"ע (who used משרת for לאיסור)
- a. **Possibility1**: from בב"ח – just as the taste of one forbids the other, so too, טעם of any איסור "infects" היתר
- i. **רבנן (who infer from משרת)**: reject that on grounds that בב"ח is a חידוש
1. **Explanation1**: it is a חידוש in that each is permissible on its own, only the mix is איסור
- a) **Rejection**: that is also true about כלאים
2. **Explanation2**: if soaked all day – still מותר once cooked – becomes אסור
3. **Subconclusion**: ר"ע accepts that argument and concedes that בב"ח is unique → not the source
- b. **Possibility2**: גיעולי נכרים (the obligation to kasher vessels taken from מדין due to taste of איסור)
- i. **רבנן** is unique: normally נטל"פ is permissible (see note)
- ii. **ר"ע** disagrees and maintains that only בני-יומי is obligated to have הגעלה done
1. **רבנן**, nonetheless, it probably put some פגם in the vessel – yet we are obligated to perform הגעלה
- III. **Applying (ר"ע) היתר מצטרף לאיסור** to other איסורים
- a. **רבנן** (everywhere → היתר מצטרף לאיסור) ר"ע (everywhere → טעם כעיקר) ד. אחא בר יעקב
- b. **Rejection**: אין מלמדן → שני כתובין הבאים כאחד (v. 1) and חטאת (v. 2) זויר
- i. **חטאת**: if בשר שלמים and בשר חטאת are mixed, defined as חטאת
- IV. **Summary**: according to both ר"ע and רבנן
- a. **ר"ע**: both זויר and חטאת teach that היתר מצטרף לאיסור → אין מלמדן
- i. **גיעולי נכרים** inferred from טעם כעיקר
- b. **חטאת** (alone) teaches היתר מצטרף לאיסור
- i. **But**: cannot be applied to other איסורים; קדשים, חמור, cannot be a model for the mundane
- ii. **זויר**: teaches טעם כעיקר (universally applied)
- V. **Final note re: איסורי זויר**
- a. **premise**: v. 1, including ועד זג, מחרצנים ועד זג, teaches that all parts combine for a שיעור (צירוף)
- i. **challenge** (ר' אשי לר' כהנא): to ר"ע, this should be unnecessary; if היתר מצטרף לאיסור, certainly איסור מצטרף לאיסור
- ii. **ר"ע**: that is unnecessary, since היתר מצטרף לאיסור
- iii. **Answer**: היתר מצטרף לאיסור if eaten at once
1. **But**: multiple forms of איסור combine even if eaten separately